

danner Flertallet i denne Sal, har ligeledes fremlagt et Forslag, som var meget vidtgaaende. Det skilte sig kun fra min Anskuelse derved, at det vilde tilvejebringe Midlerne paa en Maade, jeg ikke kunde sympatisere med, men med Lovforslagets Rækkevidde kunde jeg meget godt sympatisere. Men naar nu tillige Udvalget, som repræsenterer Flertallet i dette Ting, ogsaa nærer Ønske om at gaa videre end det foreliggende Forslag, saa synes jeg, at der er al Grund til at tilraade det kommende Udvalg at se, om man ikke kunde forene alle disse Ønsker saaledes, at man kan faa en langt videre gaaende Basis for Ulykkesforsikringen end den, det foreliggende Lovforslag hviler paa. Da jeg har lagt Mærke til, at disse Ønsker næres, har det forbavset mig noget ikke alene, at Udvalget har formuleret Forslaget inden for den foreliggende Ramme, men at det endogsaa paa flere Punkter har indskrænket fra, hvad der bødes paa det foreliggende Lovforslag. Jeg skal nærmere paaavise de enkelte Punkter, paa hvilket jeg mener, at Forslaget er indskrænket, og det synes jeg ikke er den rette Vej at gaa, naar man i Virkeligheden ønsker, at der skal gaas videre. Min Stilling til Lovforslaget er altsaa den, at jeg i første Række ønsker Rammen i det hele taget saaledes udvidet, at Loven helst kommer til at omfatte alle tilskadekomne, saaledes som jeg tidligere har præciseret. Men selv om det ikke skulde kunne lykkes at faa alle tilskadekomne med, mener jeg, at den burde omfatte alle Arbejdere, hvad enten de kom til Skade under Arbejdet, eller det sker uden for Arbejdet. Ved Siden deraf vil jeg tillade mig at henpege paa enkelte Punkter, som Lovforslaget indeholder, og som jeg ligeledes kunde ønske maatte blive forandrede.

Der er saaledes den sidste Bestemmelse i § 1, som gaar ud paa, at udelukke fra Forsikringen ere de Ulykkestilfælde, som Arbejderen selv med Forsæt eller ved grov Uagtsomhed har bidraget til at hidføre. Denne Bestemmelse kunde jeg ønske i meget væsentlig Grad forandret. Naar Arbejderen med Forsæt selv har tilføjet sig en Beskadigelse, kan der være nogen Grund til, at man siger: Et saadant Tilfælde skal ikke med ind under Forsikringen, men hvad derimod angaar det med den grove Uagtsomhed, tror jeg, man skulde udelade denne Bestemmelse, al den Stund det altid vil være meget vanskeligt at paaavise, om der virkelig har fundet nogen grov Uagtsomhed Sted, thi de Arbejdere, som beskæftige sig med farligt Arbejde,

ere altid nødte til at være meget dristige for at faa Arbejdet til at gaa fra Haanden. Sker der saa en Ulykke, siger man: Han kunde have ladet være med at være saa uforsigtig, derfor bør han ingen Erstatning have. Saaledes som det var formuleret fra Folketingets Side, var Bestemmelsen den, at Ulykken skulde være helt og holdent foraarsaget ved grov Uagtsomhed. Men nu er Udvalget gaaet med til at sige, at et Ulykkestilfælde ogsaa skal udelukkes, naar blot den grove Uagtsomhed har bidraget til at hidføre det. Naar man gaar saa vidt, tror jeg, man gaar langt videre, end man bør, thi saa vil der være overordentlig mange Tilfælde, hvor en tilskadekomnen vil blive udelukket fra at komme i Betragtning, naar det kan paaavises, at hans Uforsigtighed blot har bidraget noget til Ulykken. Denne Bestemmelse kan jeg altsaa ikke gaa med til. Jeg mener i det hele taget, at Bestemmelsen om den grove Uagtsomhed bør udelades.

Derved at dette Lovforslag er blevet saa begrænset, er der opstaaet det Spørgsmaal, om ogsaa Arbejdslederne skulde være forsikrede, og man har ment, at de skulde være forsikrede til en vis Grad, og man satte nede i det andet Ting den Begrænsning, at for saa vidt deres Løn ikke oversteg 1800 Kr. aarlig, skulde de komme ind under Loven; var den derimod over 1800 Kr., skulde de falde udenfor. Nu har Udvalget gjort den Forandring, at alle, baade Arbejdsledere og Arbejdere, skulde falde uden for Loven, saa snart deres Løn er over 1800 Kr. aarlig. Det er ogsaa en Indskrænkning af Lovforslaget, som det forelaa fra Folketingets Side, og det stemmer ikke overens med de Ønsker, Udvalget nærede, at Lovforslaget skulde være videregaaende. Jeg ønsker for mit Vedkommende, at Arbejdslederne ogsaa skulde falde ind under Loven, idet jeg ønsker, at Loven skal medføre Erstatning til alle vedkommende, som komme til Skade. Men naar man endelig vil sætte en Begrænsning, bør man ikke sætte den saa lav som her til 1800 Kr., man bør i det mindste gaa op til 2500 Kr. eller deromkring. Derved vilde man saa vistnok faa alle de Arbejdere med, som høre ind under de Bedrifter, her er Tale om. En Del Arbejdsledere vilde nok falde udenfor, og det ønsker jeg ikke, men skal man i det hele taget have en Begrænsning, bør man sætte den højere, end den sættes her i § 2.

Der er saa i § 2 en anden Indskrænkning i Lovforslaget, saaledes som Folke-